

Հողն ոտքերովը կը ցըրուէ դիրուտարս:
Եւ այսպէս իր ոյժն հաւաքած ու սըրած
կորովն՝ յանկարծ ոսոխին վրայ կը փըրթի,
Ինչպէս ալիքն երբ կը սկըսի ճերմըկնալ
Հեռուն ծովում եւ զոգ առած կը խուժէ
Անդունդներէն, եւ ափ հասած թաւազլոր՝

Ժայռերու վրայ կը շառաչէ սոսկալի,
Լերան մը պէս անոր վրայ փըլչելով,
Խորքին ուղիները կը զեռան յորձնհոռանգ,
Եւ սեւ աւազ մը կը ժայթքեն երկնապող:

Հ. Ա. ՂԱԶԻԿԵԱՆ

(Շարայարեւի)

Յ Ո Ր Ե Ն Ի Ե Ր Գ Ե Ր

ՎԵՑԵՐՈՐԴ ՄԵԱԿԱԿԱՆ

ԴԱՇՏԵՐՈՒ ՈՍԿԻՆ

Հասկերն ահա խարտեաշ, Աման է ոսկի.
Ջրարբը հեռուն բոցերու մէջ կը բռնկի:

Ճամբուն եզերքը, բարտի կոճղին վրան
կը հնչեցնէ ճրպուռն անդու իր ծնծղան:

Ու մինչև երգը լուսնատարփ գորտերուն
Ալ ամէն ձայն արեւի մէջ է թրթռուն:

Կակաչներու կարմիրով դաշտն անրատուեր
Պարտէզի պէս վարդերու մէջ է ծաղկեր:

Եւ ցորենի հասկերն իրենց քիստերով
Հովերուն մէջ կը խոնարհին շրջալով:

Մըշակ, ալ դուն սրբէ մանգաղ, գերանդի,
Աշխատանքի ոգին լուսեղ կը ժրպտի:

— 0 —

Նստած եզերքն առուին ուր կան եղէգներ,
Կը դաշնակեմ սրինգըս երգով ցնձաբեր. —

Մինչ թըխաղէմ աղջնակ մը հոն, շուքին տակ
Ջրածըփիկ ուրիներուն վայրահակ,

Ցորենաթոյր մարմինովն իր կը լոգնայ.
Սայլի ճոխններ կը մօտենան ճամբուն վրայ:

Մօտ է հնձօրն իր վաստակով քրտնառատ,
Դաշտերն ամբողջ ունին հասկեր ծանրահատ:

Մօտ է հնձօրն, երբ կակաչով զարդարուն՝
Կը դաշնակեմ սրինգըս երգովն Արևուն...

Մըշակ, ալ դուն սըրէ՛ մանգաղ, գերանդի,
Ճրագըդ հեռուն, իրիկուան մէջ կը ժըպտի:

— 0 —

Պէտք է եզներդ ըլլան առոյգ, յաղթանուս,
կրելու համար արշալոյսէն՝ վերջալոյս,

Դէպի կալերն ուր կը շողայ լուսընկան,
Ակօսներէն ցայտող ոսկին արփական...

Եւ այն ատեն միջօրէի բոցերով
Պիտի հընձնա լայն գերանդիդ շարժելով:

Մինչդեռ սրինգիս թովիչ երգովն ես կ'անցնիմ
Մեղուններուն և Սիւքին հետ մըտերիմ:

Եւ իմ հոգիս կ'ըլլայ թեթեւ ու զինով
Որայ կապող ալջիկներու ծիծաղով...

Մըշակ, ալ դուն սըրէ՛ մանգաղ, գերանդի,
Առատութեան ոգին ահա՛ կը ժըպտի:

— 0 —

Ամբողջ հասկերն են արեւի մասնիկներ,
Դաշտերուն ծոցն Արևին սիրան է ծաղկեր...

Ու կը հընչէ ծնծղան ահողուլ ճըպուռին.
Ոսկետարափ հորիզոնները կ'այրին:

Հնձօրն է վաղն այգուն. սայլիւր պիտի զան
Բեռնաւորիլ, մինչև ծաթի լուսընկան,

Եւ աստղաշեր ըստուերին մէջ կալերուն
Հանգչին մարդիկը վաստակով պարտասուն...

Եւ այն ատեն աստղի մը ծոցն իմ հոգիս՝
Կը դաշնակեմ բիւրեղ հնչիւնը սրինգիս: —

Մըշակ, երբ ալ սրեցիր մանգաղ, գերանդի,
Օրհնութիւնն է որ տունիդ մէջ կը ժըպտի...

ԱՐՄԵՆ-ԵՐԿԱՐ

